

Sygn. akt: I C 2195/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa F. Bank (...) z siedzibą w S. (Malta)

przeciwko B. H. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzi a

Sygn. akt I C 2195/14

UZASADNIENIE

Powód F. Bank (...) z siedzibą w S. (Malta) wystąpił przeciwko B. H. (1) z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 583,00 złotych wraz z odsetkami umownymi stanowiącymi czterokrotność stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 403,00 złotych od dnia 26 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powództwa podnosił, że pozwany zawarł z nim umowę pożyczki w wersji on-line. Pozwany zaakceptował warunki umowy przez zapłatę na konto spółki kwoty 0,01 złotych. Zawarta umowa była umową ramową, na podstawie której strona pozwana po uregulowaniu wcześniej zaciągniętych zobowiązań, mogła wnioskować o udzielenie kolejnych pożyczek. Dnia 22 listopada 2013 roku, pozwany złożył kolejny wniosek o udzielenie pożyczki. Wniosek został przez powoda zaakceptowany. Z przyjętego na siebie obowiązku, powód wywiązał się w sposób należyty, strona pozwana zobowiązała się natomiast do zwrotu pożyczonych pieniędzy wraz z kosztami udzielenia pożyczki określonymi w umowie. Powód przekazał stronie pozwanej kwotę 400 złotych. Termin spłaty pożyczki został określony na 30 dni. Strona pozwana zobowiązała się także do zwrotu kosztów pożyczki w wysokości 131 złotych. Strona pozwana nie wywiązała się jednak z ciążącego na niej obowiązku zwrotu pożyczonych środków. W związku z tym kilkakrotnie została wezwana do zapłaty, co nie doprowadziło do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Powód wskazywał, że na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 531 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kosztów jej udzielenia i kwota 180 złotych tytułem wysłanych do strony pozwanej upomnień.

Pozwany B. H. (1) wnosił o oddalenie powództwa. Przyznał, iż w dniu 22 listopada 2013 roku złożył wniosek o udzielenie pożyczki, którą otrzymał w kwocie 400 złotych. Podnosił, że pożyczka została całkowicie spłacona wraz nałożonymi karami w dniu 30 czerwca 2014 roku przez jego brata, co skutkowało wydaniem przez powoda stosownego zaświadczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 720 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa pożyczki, na podstawie której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 400 złotych. Pozwany przyznał tę okoliczność i nie kwestionował twierdzeń powoda co do faktu zawarcia umowy. Pozwany udowodnił jednakże, iż pożyczka którą zaciągnął u powoda została spłacona wraz z należnościami ubocznymi przez jego brata Z. H.. Złożył dowód potwierdzający dokonanie w dniu 30 czerwca 2014 roku przelewu kwoty 794,00 złotych z rachunku bankowego B. H. (2) i Z. H. na rachunek firmy (...) (k. 32) oraz zaświadczenie wystawione przez pracownika powoda w dniu 29 lipca 2014 roku, z którego wynika, że pożyczka gotówkowa nr (...) zawarta w dniu 22 listopada 2013 roku pomiędzy powodem, a pozwanym została całkowicie spłacona wraz z należnymi karami (k.33). Dokumenty złożone przez pozwanego są wiarygodne i mogą stanowić podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych. Powód nie kwestionował wiarygodności tych dokumentów, a ich treść koresponduje z treścią dokumentów przedstawionych przez powoda, co przekonuje, iż przelew dokonany w dniu 30 czerwca 2014 roku z rachunku bankowego B. H. (2) i Z. H. stanowił spłatę pożyczki zaciągniętej przez pozwanego u powoda w dniu 22 listopada 2013 roku. Kwota ta, została wpłacona na rzecz firmy, która w imieniu powoda wystosowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty i na rachunek bankowy wskazany w tym wezwaniu (wezwanie – k. 25). Zaświadczenie wystawione w dniu 29 lipca 2014 roku przez pracownika powoda, potwierdza, iż całość pożyczki wraz z ubocznymi należnościami została spłacona (k. 33). Co więcej, kwota wpłacona w dniu 30 czerwca 2014 roku na rachunek powoda, znacznie przewyższ kwotę, której domaga się powód, co potwierdza twierdzenia pozwanego, że w pełni wywiązał się z postanowień umowy pożyczki. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 583,00 złotych wraz z odsetkami umownymi stanowiącymi czterokrotność stopy lombardowej NBP liczoną od kwoty 403,00 złotych od dnia 26 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Biorąc pod uwagę, że pozwany dokonał zapłaty w dniu 30 czerwca 2014 roku, a odsetki umowne stanowiące czterokrotność obowiązującej w tamtym czasie stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego wynosiły 16% w stosunku rocznym, wysokość pozwanego na dzień zapłaty wynosiła 616,03 złotych (kwota 583 złotych plus odsetki umowne w wysokości 33,03 złotych). Kwota wpłacona w dniu 30 czerwca 2014 roku przekraczała tę kwotę o 177,97 złotych. Dodać należy, iż zgodnie z art. 356 kodeksu cywilnego wierzyciel może żądać osobistego świadczenia dłużnika tylko wtedy, gdy to wynika z treści czynności prawnej, z ustawy albo z właściwości świadczenia. Jeżeli wierzycielność pieniężna jest wymagalna, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, chociażby działała bez wiedzy dłużnika. Spełnienie świadczenia w dniu 30 czerwca 2014 roku przez brata pozwanego, zwolniło pozwanego z zobowiązania.

Mając na względzie fakt, iż pozwany udowodnił, iż spełnił zobowiązanie, jakie zaciągnął w dniu 22 listopada 2013 roku wobec powoda, powództwo jako bezzasadne należało oddalić na podstawie art. art. 720 § 1 kodeksu cywilnego i art. 356 kodeksu cywilnego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kodeksu postępowania cywilnego. Pozwany spełnił świadczenie po wniesieniu pozwu, co nakazuje traktować go jako stronę, która przegrała spór, jednakże spełnił je kilka tygodni po wniesieniu pozwu i w wysokości znacznie przewyższającej kwotę dochodzoną pozwem, obejmującą także koszty procesu poniesione przez powoda.

S ę d z i a